

Κατερίνα Λουκίδου

ΜΠΛΕ ΚΙΝΙΝΟ

Αθήνα 2014

Η Κατερίνα Λουκίδου γεννήθηκε το 1976 στη Γερμανία και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Νομική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και είναι διδάκτορας πολιτικής επιστήμης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Είναι απόφοιτη του κύκλου εξειδίκευσης του Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία.

Το μονόπρακτό της *Τσι Ταϊ come back* παρουσιάστηκε στο κοινό το 2008 στο θέατρο Αργώ. Το 2016 το έργο της *Στον αγαπημένο μας συνάδελφο και φίλο* ανέβηκε στην Αθηναϊκή Σκηνή και στο θέατρο Απόλλων της Σύρου και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Vakxikon.

Το 2019 δημιούργησε την ιστοσελίδα loukidou.gr, στην οποία διαθέτει ελεύθερα προς ανάγνωση όλα της τα έργα. Είναι συνιδρύτρια του playGRound. Από το 2005 ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Επικοινωνία: loukikat@gmail.com

Το θεατρικό έργο ΜΠΛΕ ΚΙΝΙΝΟ της Κατερίνας Λουκίδου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Για κάθε μεταποίηση, θεατρική παράσταση και κάθε άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως

Περίληψη

Ο Γιολάντος, φέρελπις συγγραφέας, αυτοκτονεί για να εκδικηθεί τους κριτικούς που έθαψαν το βιβλίο του. Λίγο αργότερα ο Λέων, ο Λεό και ο Επιθεωρητής Πισκουλέρο, προσπαθούν να εξιχνιάσουν το θάνατό του. Οι πρωτοποριακές τακτικές τους δεν φαίνεται να ακολουθούν τους κανόνες της λογικής. Θα βρεθεί ο αληθινός ένοχος του θανάτου του Γιολάντου; Θα αποδοθεί δικαιοσύνη; Και ποιος είναι ο σκοτεινός ρόλος της Μάγδας; Μια αιματηρή αστυνομική κωμωδία καλλιτεχνικών καταστάσεων που θέτει υπό αμφισβήτηση την αλήθεια, τη σχέση της με την πραγματικότητα και την προανακριτική διαδικασία.

Πρόσωπα

Γιολάντος

Μάγδα

Λέων (μεγαλύτερος από το Λεό)

Λεό (νεαρότερος από τον Λέων)

Επιθεωρητής Πισκουλέρο (περίπου στην ηλικία του Λέων)

Χώρος

Το σαλόνι ενός σπιτιού.

1.

Σαλόνι. Σε ένα τραπεζάκι δίπλα σε μια πολυθρόνα βρίσκονται πέντε μπουκαλάκια και μια πιατέλα. Ο Γιολάντος στη σκηνή με αποκόμματα εφημερίδας στο χέρι.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Αστοιχείωτοι, ανίκανοι, ανάξιοι, ατάλαντοι, αήθεις. Ή μάλλον κακοήθεις. Αλίμονο... Πραγματικά αλίμονο. Κρίμα και πάλι κρίμα. Καμία ελπίδα. Καταραμένη ζωή, ή μάλλον καταραμένοι κριτικοί με συνθλίψατε. Αλλά δεν έχω πει την τελευταία μου λέξη. Και θα την πω αμέσως τώρα. Μια μικρή εκδίκηση είναι πιο ανθρώπινη από καθόλου εκδίκηση, είπε ο συνάδελφος Νίτσε. Κι εγώ είμαι πάνω από όλα άνθρωπος. Και πάρω τώρα αμέσως την εκδίκησή μου, μόνο που δεν θα είναι μικρή, αλλά αμείλικτη. Πέντε ολόκληρα μπουκαλάκια κινίνο μονοκοπανιά. Και θα με βρουν σε δυο μέρες μόνο στο σπίτι παγωμένο. Στο ένα χέρι το βιβλίο μου. Στο άλλοι οι κριτικές. Να φαίνεται ποιος με σκότωσε. Άκου μου λείπει η ευαισθησία. Αν αυτό σας λείπει, αυτό θα πάρετε. Δεν άντεξε, θα λένε, τους κριτικούς που πέφτουν πάνω σε κάθε τι καινούργιο και πρωτοποριακό για να το κατατροπώσουν. Μη δούνε κάτι με δυναμική που να αλλάζει το τοπίο. Το φάγανε το παιδί. Έτσι είναι οι

πραγματικοί καλλιτέχνες. Αερικά, πρόσκαιροι στον κόσμο αυτό. Και όλοι θα καταλάβουν την αξία του βιβλίου μου. Μετά θάνατον φυσικά, σαν τους μεγάλους. Είθισται.

(Σηκώνεται)

Λίγο νερό πριν την ύστατη ώρα. Ούτε αλκοόλ για να χάσω τη συναίσθηση της πράξης μου, ούτε όπιο.

(Πηγαίνει στην κουζίνα. Μπαίνει μέσα η Μάγδα με μια πιατέλα λουκουμάδες)

Μάγδα: Κύριε Γιολάντο κοιτάξτε τι σας έφερα.. Κύριε Γιολάντο!

(ακούει θόρυβο από την κουζίνα και μιλάει πιο δυνατά)

Κύριε Γιολάντο φεύγω για weekend. Σας έφτιαξα λουκουμάδες.

Τους αφήνω εδώ, πάνω στο τραπέζακι. Με ακούτε;

(Μονολογεί) Άκουσε; Δεν άκουσε. Θα τους δει. Καημένο παιδί τι τραβάει και αυτό. Ας φάει λίγους λουκουμάδες να γλυκαθεί.

(Ο Γιολάντος γυρνάει με ένα ποτήρι νερό στο χέρι. Κάθεται στην πολυθρόνα.)

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Ήρθε η ώρα του αποχωρισμού, η ώρα της προσωπικής μου εκδίκησης. Η κορύφωση του δράματος του καλλιτέχνη.

(Κάθεται και παίρνει από το τραπεζάκι το κινίνο, ετοιμάζει τα αποκόματα των εφημερίδων. Ξεσκονίζεται, φτιάχνει το μαλλί, κοιτάζει γύρω ευχαριστημένος και βλέπει τους λουκουμάδες).

Μπα; Τι είναι αυτό; Καημένη Μάγδα, έφερες λουκουμάδες. Πού να 'ξερες... Καλύτερα όμως. Μπορεί να μαζευτούν και τίποτα ποντίκια. Θα δώσει πιο τραγική διάσταση στον άδικο χαμό μου. Ουφ! Αυτό ήταν... Αντίο κόσμε, αντίο!

(Πίνει το πρώτο μπουκαλάκι κινίνο και το φτύνει αηδιασμένος.)

Παναγία μου τι πίκρα! Καταραμμένηε φαρμακοποιέ, δεν με προειδοποίησες. Τα λένε αυτά. Μα είναι δυνατόν; Πώς μπορεί ένας καλλιτέχνης να αυτοκτονήσει τόσο άκομψα; Αυτό είναι για τίποτα υπηρετιούλες που αυτοκτονούν από ερωτική απογοήτευση. Ε όχι, δεν θα πεθάνω προσβάλλοντας την αισθητική μου. Και πάλι όμως πως; Να πέσω από το μπαλκόνι; Να κόψω τις φλέβες μου; Θεέ μου, απεχθάνομαι το αίμα. Ίσως τελικά το

κινίνο να δώσει έμφαση στην πίκρα που δέχθηκα... Εξάλλου γι αυτό το διάλεξα. Αλλά πώς θα γίνει, πώς; Ήδη δεν μπορώ με τίποτα να κατεβάσω το δεύτερο μπουκάλι. Δεν μπορώ να ταλαιπωρήσω έτσι τον εαυτό μου, ιδίως στις τελευταίες μου στιγμές. Ίσως αν το συνδύαζα με κάτι γλυκό...

(Δοκιμάζει ένα λουκουμά.)

Όνειρο είναι. Άτιμη Μάγδα, τους πέτυχες. Και το μέλι τέλειο. Και το τριμμένο μυγδαλάκι από πάνω ολοκληρώνει την πανδαισία. Αυτό είναι. Δεν θα το καταλάβει κανείς. Έμειναν τέσσερα μπουκάλια κινίνο. Οκτώ λουκουμάδες. Ένας πριν, ένας μετά. Με τις τελευταίες μου δυνάμεις θα γλύψω τα σιρόπια από τα δάχτυλά μου. Και η Μάγδα από το σοκ του θανάτου μου δεν θα θυμάται ούτε λουκουμάδες ούτε τίποτα. Το βρήκα... Μα τι κρίμα τέτοια ευφύια.

(Τρώει τον πρώτο λουκουμά. Πίνει το κινίνο.. Τρώει το δεύτερο λουκουμά)

Καλύτερα. Πολύ καλύτερα. Όμως λίγη πικρίλα μένει. Μήπως αν έβαζα λίγη κανελίτσα... *(Ρίχνει κανέλα στους λουκουμάδες. Κάθεται ξανά στην πολυθρόνα και πιάνει ένα λουκουμά).*

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Και τώρα οι δύο μας λουκουμά.

(Τρώει τον τρίτο λουκουμά, πίνει το τρίτο μπουκαλάκι κινίνο και τρώει τον τέταρτο λουκουμά).

Έξοχος ο συνδυασμός! Υπέροχο. Να γλύφεις τα δάχτυλά σου. Ταλέντο και σ' αυτό. Κρίμα που δεν θα προλάβω να το καλλιιεργήσω. Κρίμα που είμαι μόνος μου τούτη τη στιγμή, χωρίς να υπάρχει κανένας μάρτυρας του αριστοτεχνικού μου θανάτου. Κρίμα που δεν θα μάθει κανείς τις τελευταίες μου σκέψεις. Κάποτε όλοι θα αναρωτιούνται γι αυτές. Μα...νάτο.. νάτο. Σα να να ζαλίζομαι λίγο.. Σα να αδιαθετώ, σαν να πονάει η κοιλιά μου... Δουλεύει το κινίνο. Ορίστε κριτικοί! Ορίστε Μαίρη που με χώρισες! Μα να μην σκεφτεί ποτέ κανείς να το συνδυάσει με γλυκό. Πάμε για τον πέμπτο.

(Τρώει τον πέμπτο λουκουμά, πίνει το τέταρτο κινίνο και τρώει τον έκτο λουκουμά.)

Πονάω... ζαλίζομαι... Τέλεια γεύση...Τι αρμονία... Αχ λουκουμά... Πόσο γλυκά με σκοτώνεις. Μήπως να γράψω μια ελεγεία; Όχι... Ότι

ήταν να δημιουργήσω σ' αυτή τη ζωή το δημιούργησα. Ο καλλιτέχνης ξέρει πότε να σταματά. Όλα ταιριάζουν.. Με έσωσες Μάγδα μου με το δώρο σου. Η κρυφή πινελιά της τελειότητας. Σε δυο μέρες όλοι θα γίνουν θεατές αυτού του τελευταίου μου έργου και το κυριότερο... κανείς δεν θα τολμήσει να το θάψει. Αριστούργημα. Και τώρα η θανατηφόρα δόση. *(Τρώει τον έβδομο λουκουμά, πίνει το τελευταίο κινίνο και τρώει τον όγδοο λουκουμά).*

Αχ η κοιλιά μου *(βογκάει)*. Τέλεια! Η δουλειά έγινε... *(γελάει, μιλάει ξεψυχισμένα)* Ωραία είναι... Μετά την πίκρα έρχεται η γλύκα... και αυτό το μούδιασμα σε όλο το σώμα. *(Γλύφει αργά τα δάχτυλά του. Κοιτάει γύρω-γύρω και μιλάει όλο και πιο αργά).*

Τι όμορφο... Τι όμορφα..! Ωραία χρώματα... ωραία σχήματα... Αυτό το μωβ... ταιριάζει με το σακάκι μου... Ότι πρέπει για τις φωτογραφίες... Και σ' αυτό τέλειος! Και σ' αυτό ταλεντάρα... Ταλεντάρα.

(Πέφτει ξερός στην πολυθρόνα με το κεφάλι πίσω, στο ένα χέρι κρατάει τις κριτικές και από το άλλο έχει πέσει το βιβλίο.)

2.

(Στον ίδιο χώρο κάποιες ώρες μετά. Ο Γιολάντος είναι πεσμένος στην πολυθρόνα με το κεφάλι πίσω. Στο ένα χέρι κρατάει τις κριτικές και στο άλλο κρατούσε ένα βιβλίο που του έχει πέσει στο πάτωμα.. Ωστόσο βλέπουμε ένα περίγραμμα πτώματος ζωγραφισμένο στο πάτωμα με λευκή κιμωλία δυο μέτρα μακριά από την πολυθρόνα. Ο Λεό και ο Λέων παρατηρούν τη σκηνή του εγκλήματος.)

ΛΕΩΝ: Χμ

ΛΕΟ: Αχά!

ΛΕΩΝ: Ναι... ναι... βέβαια

ΛΕΟ: Προφανώς... προφανώς

ΛΕΩΝ: Είναι πασιφανές αγαπητέ συνάδελφε ότι πρόκειται για δολοφονία.

ΛΕΟ: Ω, μα βεβαίως. Δολοφονία.

ΛΕΩΝ: Ή ίσως αυτοκτονία..

ΛΕΟ: Πράγματι. Αλλά θα μπορούσε κύριε συνάδελφε να είναι και ατύχημα;

ΛΕΩΝ: Ω όχι! Δε νομίζω αγαπητέ δόκιμε.

ΛΕΟ: Μα γιατί;

ΛΕΩΝ: Κοιτάξτε αυτό το μπλε.

ΛΕΟ: Χμ. Ναι.

ΛΕΩΝ: Ε;

ΛΕΟ: Δεν βλέπω τι εννοείτε.

ΛΕΩΝ: Μα κοιτάξτε καλύτερα. Η απόχρωση...

ΛΕΟ: Ω! Μα φυσικά! Τι παρανόηση από μέρους μου.. Να μη δω το μπλε.

ΛΕΩΝ: Φυσιολογικό, φυσιολογικό.

ΛΕΟ: Θα το σημειώσω.. (βγάζει ένα σημειωματάριο και γράφει)

(Μπαίνει μέσα ο Επιθεωρητής Πισκουλέρο.)

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Τι έγινε κύριοι;

ΛΕΩΝ: Χμ.

ΛΕΟ: Περίπλοκη υπόθεση κύριε Επιθεωρητά.

ΛΕΩΝ: Πολύ μυστηριώδης.

ΛΕΟ: Πληθώρα στοιχείων.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Έξι ώρες είστε εδώ μέσα και πλησιάζει το δελτίο ειδήσεων. Πού καταλήξατε;

ΛΕΩΝ: Καταλήξαμε στο ότι δεν ήταν ατύχημα κύριε Πισκουλέρο.

ΛΕΟ: Ακριβώς.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Ωστε δεν ήταν ατύχημα. Δηλαδή πρόκειται για δολοφονία.

ΛΕΟ: Η αυτοκτονία.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Σσςς... παρακαλώ να είμαστε πολύ φειδωλοί στις εκφράσεις μας... Ο κύριος Γιολάντος ήταν ένα εξέχων μέλος της λογοτεχνικής κοινότητας.

ΛΕΟ: Γιατί το λέτε αυτό;

ΛΕΩΝ: Φως φανάρι κύριε δόκιμε! Αφού είχε γράψει βιβλίο.

ΛΕΟ: Βιβλίο;

ΛΕΩΝ: Μα βέβαια, βέβαια. Κοιτάξτε εδώ! (του δείχνει το βιβλίο του Γιολάντου πεσμένο στο πάτωμα)

ΛΕΟ: (το παίρνει και το μελετάει) Φυσικά! Έχει τη φωτογραφία του.

Κοιτάξτε, όμορφος άνδρας, ε;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Κάποιοι άνθρωποι αγαπητοί μου γεννιούνται όμορφοι ακόμα και χωρίς να είναι. Έχουν τα πάντα, εκτός ίσως από ταλέντο, αλλά τι να το κάνεις όταν έχεις μια θέση στην υψηλή κοινωνία. Ίσως δεν μπορούμε να θυμηθούμε για ποιο λόγο είναι γνωστοί αλλά τέλος πάντων έχουν μια δημοσιότητα που είναι η αρχή για τα πάντα. Και όταν έχεις την αρχή για τα πάντα για ποιο λόγο παρακαλώ να δώσεις τέλος στη ζωή σου; Κι εν πάση

περιπτώσει ίσως το κάνεις αλλά αυτό δεν είναι καθόλου ενδιαφέρον, ιδίως στο δελτίο των οκτώ, εκτός αν είσαι πολύ διάσημος, που στην περίπτωσή μας, δεν είσαι, και τέλος πάντων δεν είναι θέμα αυτό για να ανακοινώσω εγώ, αυτό είναι θέμα για ψυχολόγους και για γιατρούς και για αστρολόγους, ίσως, αλλά εδώ είμαστε Αστυνομία! Και αυτά δεν είναι πράγματα για να ασχολούμαι. Εγώ μιλάω για εγκλήματα. Αιματηρά. Όσο πιο αηδιαστικές και ανατριχιαστικές λεπτομέρειες δώσω τόσο το καλύτερο. Δηλαδή για τα κανάλια, όχι για μένα και κυρίως όχι για το δύστυχο, πάντως τυχερό στη μικρή του ζωή του, κύριο που ξαπλώνει στην άνετη πολυθρόνα του από πανάκριβο ύφασμα που δεν ξέρω καν πώς το λένε.

ΛΕΟ: Μάλιστα. Επομένως αποκλείουμε την αυτοκτονία.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Εξυπακούεται. Ακούς εκεί όμορφος.

ΛΕΩΝ: Άρα...

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Άρα;

ΛΕΟ: Άρα;

ΛΕΩΝ: Καραμπινάτη δολοφονία!

3.

(Μπαίνει μέσα η Μάγδα με ένα πιάτο λουκουμάδες)

ΜΑΓΔΑ: Μα σίγουρα δεν θέλετε να σας κεράσω κάτι τις;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Ποια είναι αυτή;

ΛΕΩΝ: Η οικονόμος κύριε Επιθεωρητά

ΛΕΟ: Θέλει σώνει και καλά να μας κεράσει λουκουμάδες.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Γιατί άραγε; Έτσι τους κερνάτε όλους μαντάμ;

ΜΑΓΔΑ: Εγώ... εγώ... λίγους λουκουμάδες έφερα...

ΛΕΟ: Και γιατί λουκουμάδες;

ΜΑΓΔΑ: Είναι η σπεσιαλιτέ μου. Ο κύριος Γιολάντος τους λάτρευε.

Ψοφούσε για λουκουμάδες.

ΛΕΩΝ: Ψοφούσε ε;

ΛΕΟ: Υποπτο... υποπτο... (σημειώνει)

ΜΑΓΔΑ: Γιατί καλέ;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Όστε του φέρνατε λουκουμάδες... Μάλιστα... Του

κάννατε και άλλες... εξυπηρετήσεις;

ΜΑΓΔΑ: Ε, βέβαια. Του μαγείρευα, του έπλενα.

ΛΕΩΝ: Είχατε σα να λέμε σχέση.

ΜΑΓΔΑ: Καθαρά υπηρεσιακή.. Ήμουν η οικονόμος του. Ξέρετε δεν

έκανε καθόλου οικονομία στις οικονομίες.

ΛΕΟ: Ήταν εύπορος σα να λέμε.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Εξαιρετικά. Από οικογένεια με μεγάλη επιρροή.

ΜΑΓΔΑ: Και γιατί δεν επηρέασαν τότε τους κριτικούς να γράψουν κανένα καλό λόγο για το βιβλίο του;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Η τέχνη μαντάμ δεν υπακούει στις επιταγές της αστικής τάξης.

ΛΕΩΝ: Δεν θα μας αφήσετε τώρα και χωρίς δουλειά.

ΜΑΓΔΑ: Εγώ ξέρω ότι...

(Γυρνάνε όλοι τα κεφάλια προς αυτήν)

ΛΕΩΝ: Είπατε... ξέρετε;

ΛΕΟ: *(κοιτάει τις σημειώσεις)* Το είπε, το είπε.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Τι ξέρετε λοιπόν αγαπητή μου κυρία για το χαμό του
ας τα λέμε αφεντικού σας;

ΜΑΓΔΑ: Ότι τον πικράνανε.

ΛΕΟ: Ξέρει για το κινίνο!

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Και μάρτυρας και αυτόπτης.

ΜΑΓΔΑ: Κατά πρώτον δεν είμαι μάρτυρας και κατά δεύτερον
μεταφορικά το είπα για τους κριτικούς.

ΛΕΩΝ: Αχά.

ΛΕΟ: Θα το σημειώσω.

ΜΑΓΔΑ: Και τι κινίνο; Αυτά τα μπουκαλάκια εδώ πάνω είναι από κινίνο; Μα αποκλείεται να τα ήπια αυτά.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Και γιατί παρακαλώ αποκλείεται;

ΜΑΓΔΑ: Γιατί ο Κύριος Γιολάντος είχε μεγάλη απέχθεια στην πικρή γεύση. Είχε πολύ ευαίσθητο το μπροστινό μέρος της γλώσσας του από τότε που η μητέρα του... ουφ... αφήστε τα αυτά, τι να λέμε τώρα... θα μελαγχολήσουμε.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Μα δεν πειράζει...και το δράμα στη ζωή είναι. Πείτε μας παρακάτω.

ΜΑΓΔΑ: Αντίθετα λάτρευε τα γλυκά. Ιδίως τα δικά μου.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Ναι αλλά τα γλυκά παχαίνουν.

ΛΕΟ: Ναι αλλά είναι ωραία.

ΜΑΓΔΑ: Αχ, είχατε κι εσείς βίαια παιδικά χρόνια. Τι ύψος έχετε;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Βλέπω πάτε να μας αποπροσανατολίσετε.

ΛΕΩΝ: Κι εγώ αυτό βλέπω κύριε Επιθεωρητά. Εκεί που πήγαινε να μας πει το καλύτερο.

ΛΕΟ: Τι πήγαινε να πει;

ΛΕΩΝ: Κύριε δόκιμε μπορείτε να μας διευκολύνετε με μια αναδρομή στις σημειώσεις σας. Πού είχαμε μείνει;

ΛΕΟ: (Ψάχνει το σημειωματάριο) Είχαμε μείνει ... εκεί που είπε ότι
.....ήξερε.

(Γυρνάνε όλοι τα κεφάλια προς αυτήν με τον ίδιο τρόπο όπως πριν.)

ΛΕΩΝ: Είπατε... ξέρετε;

ΛΕΟ: (κοιτάει τις σημειώσεις) Το είπε, το είπε.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Τι ξέρετε λοιπόν αγαπητή μου κυρία για το χαμό του
ας τα λέμε αφεντικού σας;

ΜΑΓΔΑ: Τίποτα, τι να ξέρω; Μπροστά ήμouνα;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Και που ήσασταν δηλαδή;

ΜΑΓΔΑ: Στο σπίτι της μάνας μου στο χωριό.

ΛΕΟ: Και ποιο είναι το χωριό σας;

ΜΑΓΔΑ: Βλαχομουσμουλιά το λέμε τώρα.

ΛΕΩΝ: Και τι κάνατε εκεί;

ΜΑΓΔΑ: Τι να έκανα; εγώ κύριε μου έχω μεγαλώσει στην οικογένεια

του κυρίου Γιολάντου από τα δεκαπέντε μου. Η μάνα μου η κυρά

Λένα είχε ένα παιδί και τέσσερα κορίτσια και τα μεγάλωνε μόνη της

στο χωριό, εγώ είμαι η δεύτερη στη σειρά. Ήταν σπουδαία

μαγείρισσα η μάνα μου, κυρίως έκανε ωραία γλυκά, από αυτήν

πήρα κι εγώ και οι τρεις αδερφάδες μου, οι δύο είναι μαγείρισσες και

η άλλη σου σεφ. Μας μεγάλωσε όλους με τα χρήματα που έβγαζε

από τις μαρμελάδες δαμάσκηνο. Είχαν μεγάλη επιτυχία οι μαρμελάδες αυτές, έκαναν πολύ καλό στο στούμπωμα, ξέρετε, κινούσαν το έντερο.... καταλαβαίνετε.... έφερναν.... αχ μη με βάζετε να το πω! Είχε γίνει διάσημη κι ερχόταν και από την πόλη για να αγοράσουν τη μαρμελάδα της και να λύσουν το πρόβλημά τους οι διάφοροι με στριμμένο έντερο. Ηθοποιοί, πολιτικοί, μας επισκέπτονταν, μπαινόβγαινε στο σπίτι μας όλη η καλή κοινωνία.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Η καλή ε;

ΛΕΩΝ: Στο θέμα μας παρακαλώ

ΜΑΓΔΑ: Το θέμα μας είναι ότι έτσι ήρθε και η μάνα του κυρίου

Γιολάντου και με συμπάθησε και με πήρε μαζί της ψυχοκόρη.

Σκέφτηκε ότι θα φτιάχνω εγώ τη μαρμελάδα δαμάσκηνο στην πόλη

και δε θα χρειάζεται να κατεβαίνει κάθε λίγο και λιγάκι στο χωριό.

Ήμουν και ευχάριστη στο μάτι, όπως έλεγε. Όμως μόνο οι

δαμασκηνιές του χωριού μας έφτιαχναν τόσο καλή τη μαρμελάδα.

ΛΕΩΝ: Βλαχομουσουλιά δεν είπατε;

(Ο Λεό κοιτάει τις σημειώσεις του.)

ΛΕΟ: Ναι, ναι, αυτό είπε.

ΜΑΓΔΑ: Τότε το χωριό το λέγανε Βλαχοδαμασκηνιά, δεν είχε έρθει

ακόμα ο αδελφός μου από το Πανεπιστήμιο, ξέρετε, σπούδαζε

γεωπονία, τι το θελε; Ήρθε λοιπόν ο γεωπόνος και σκέφτηκε να μπολιάσει για πείραμα μια από της δαμασκηνιές με μούσμουλο. Αφήστε, τι να σας τα λέω, καταστροφή, το ένα δέντρο κόλλησε το άλλο, όλες οι δαμασκηνιές του χωριού μέσα σε ένα χρόνο έγιναν μουςμουλιές. Γιατί το μούσμουλο είναι άτιμο φρούτο, νικάει το δαμάσκηνο, νικάει και το νεράντζι κι έτσι και το διπλανό χωριό από Ποντονερατζιά τώρα το λέμε Ποντομουςμουλίτσα.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: *(κοιτάζει το ρολόϊ του)* Στο θέμα μας κυρία μου στο θέμα μας.

ΜΑΓΔΑ: Και η μάνα μου φαλίρισε γιατί η μαρμελάδα μούσμουλο όχι μόνο δεν βοηθάει στο έντερο, αλλά φέρνει και ξινίλες, οι αδερφές μου αναγκάστηκαν να ξενιτευτούν, μόνο ο γεωπόνος έμεινε πίσω και προσπαθεί να ξανακάνει τη μουςμουλιά δαμασκηνιά αλλά τι τα θες, μάλλον δεν είναι και πολύ καλός στη δουλειά του.

ΛΕΟ: Βασανισμένη ζωή. Ο πατέρας σας;

ΜΑΓΔΑ: Ο καημένος ο πατέρας μου πέθανε μόλις γεννήθηκα εγώ, δεν πρόλαβα να τον γνωρίσω και αυτός δεν πρόλαβε να δει τα υπόλοιπα τρία παιδιά του που γεννήθηκαν μετά από μένα. Η μάνα μου δεν ξαναπαντρεύτηκε ποτέ, έμεινε πιστή στη μνήμη του, τίμια

γυναίκα. Και τώρα μένει μόνη στο χωριό, με το μικρό της γιο δηλαδή και ζει από τα λίγα λεφτά που της στέλνουν οι αδελφές μου κι εγώ.

Γι αυτό κι εγώ πάω ένα Σαββατοκύριακο το μήνα και τη βλέπω, κάθομαι μαζί της, δοκιμάζουμε διάφορες συνταγές για μαρμελάδα, όμως δεν μας πετυχαίνει ποτέ και μετά πιάνουμε και θυμόμαστε τις παλιές καλές εποχές που στο σπίτι μοσχομύριζε δαμάσκηνο και μπαινόβγαινε ο καλός ο κόσμος με τα γυάλινα βαζάκια του στο χέρι στο σαλόνι μας, στην τουαλέτα μας και πίσω από κάθε θάμνο και κάθε δέντρο όλο και κάποιον έβρισκες με κατεβασμένο παντελόνι και μια έκφραση ανακούφισης στο πρόσωπο. Αχ, τι καλά που ήταν...

Αυτό έκανα λοιπόν και ρωτήστε όποιον θέλετε. Ήμουν στο σπίτι της μάνας μου στο χωριό και δομικάζαμε συνταγές όταν ο κύριος

Γιολάντος... όταν ο κύριος Γιολάντος... αχ μη με βάζετε να το πω!

ΛΕΩΝ: Και πώς το ξέρετε; Πώς ξέρετε δηλαδή ότι ήσασταν στο χωριό την ώρα που πέθανε και δεν ήσασταν, ας πούμε, στο δρόμο για το χωριό ή στο χωριό αλλά όχι στο σπίτι της μητέρας σας αλλά στο σπίτι, ας πούμε, κάποιου γείτονα.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Πώς προσδιορίζετε δηλαδή με τόση ακρίβεια την ώρα του θανάτου;

ΜΑΓΔΑ: Κατά πρώτο δεν κάνω αυτό που λέτε και κατά δεύτερο

διαβάζω εφημερίδες.

ΛΕΟ: Όλο δικαιολογίες είστε.

ΛΕΩΝ: Και τέλος πάντων για να τελειώνουμε: Έχετε να μας υποδείξετε κάποιον ύποπτο ή να κρατήσουμε εσάς;

ΜΑΓΔΑ: Εγώ; Υποπτη εγώ; Που σας είπα όλη την ιστορία μου;

(αρχίζει να κλαίει)

ΛΕΟ: Καλά, καλά, μην παρεξηγείστε τώρα.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Μην το παίρνετε προσωπικά, είναι η διαδικασία τέτοια.

ΜΑΓΔΑ: (κλαίει) Εγώ... το μόνο... το μόνο που ήθελα ήταν να σας κεράσω λουκουμάδες.

ΛΕΩΝ: Ε τώρα μη μας κάνετε να νιώθουμε τόσο άσχημα. Μια κουβέντα είπαμε πια.

ΜΑΓΔΑ: Αλλά εγώ φταίω... Και η φιλοτιμία μου. (φεύγει προς τα έξω) Και δε δοκιμάσατε ούτε έναν (φεύγει)!

(παύση)

ΛΕΟ: Επομένως την αποκλείουμε ως ύποπτη.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Δυστυχώς δεν το χειριστήκαμε καλά. Δεν είχαμε τη δέουσα λεπτότητα.

ΛΕΩΝ: Η μαρτυρία της πάντως ήταν γεμάτη από στοιχεία.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Ας πούμε: μας απέκλεισε το ενδεχόμενο να ήπια τα
κινίνα με τη θέλησή του.

ΛΕΟ: Άρα κάποιος τον ανάγκασε να τα πιει. Αλλά πώς;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Α αυτό γίνεται πολύ εύκολα. (πιάνει το Λεό και του
δείχνει) Κρατάς το κεφάλι του άλλου ψηλά έτσι. Μην κουνιέσαι.

Μετά του βουλώνεις τη μύτη, εκτός αν είναι ήδη συναχωμένος.

Αυτός ανοίγει το στόμα για να αναπνεύσει και εσύ του χώνεις το
κινίνο στο στόμα (τον αναγκάζει να πιεί μια γουλιά νερό).

ΛΕΩΝ: Μαρτυρικός θάνατος, ιδίως όταν έχεις ευαισθησία στη
γλώσσα.

ΛΕΟ: Όχι όχι, πάει κατευθείαν στο λαρύγγι, δεν πιάνει γλώσσα.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Άρα να αποκλείσουμε την εκδίκηση.

ΛΕΟ: Οπωσδήποτε.

ΛΕΩΝ: Εύγε κύριε δόκιμε! Και έτσι καταλήγουμε σε καθαρά
οικονομικό κίνητρο.

ΛΕΟ: Εννοείται. Αφού από πουθενά δεν προκύπτει ερωτικό τρίγωνο.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Πρόκειται για οικονομικό έγκλημα λοιπόν. Πάρα
πολύ ενδιαφέρον. Και ακριβώς στην ώρα μας. Ουφ.. και τώρα...

(χτενίζεται και κοιτιέται στον καθρέπτη) αφήστε με να

αυτοσυγκεντρωθώ. Πρέπει να το αναγγείλω στα κανάλια που

καραδοκούν.

ΛΕΩΝ: Πράξτε κατά το δοκούν.

(ο Πισκουλέρο φεύγει. Λέων και Λεό μένουν στη σκηνή.)

4.

ΛΕΩΝ: Χμ

ΛΕΟ: Ε;

ΛΕΩΝ: Το πράγμα μιλάει από μόνο του κύριε δόκιμε. Ο δολοφόνος είναι κάποιος υπεράνω υποψίας.

ΛΕΟ: Από τους συνήθεις ύποπτους δηλαδή. Αλλά δε θα μας ξεφύγει.

ΛΕΩΝ: Εσείς έχετε καμιά ιδέα;

ΛΕΟ: Οπωσδήποτε.

ΛΕΩΝ: Παρομοίως κύριε δόκιμε. Προτείνω να τεκμηριώσουμε τις υποψίες μας με μια εμβάθυνση της έρευνας. Θα μπορούσατε να μου δώσετε το φακό...

(Παίρνουν από ένα μεγεθυντικό φακό και κοιτάνε γύρω γύρω το χώρο.)

ΛΕΩΝ: Πείτε μου κύριε δόκιμε, πώς αποφασίσατε να δώσετε εξετάσεις για την αστυνομία;

ΛΕΟ: Όλα οφείλονται στη λαιμαργία μου.

ΛΕΩΝ: Τι εννοείτε;

ΛΕΟ: Όταν ήμουν μικρός η μάνα μου ήταν πολύ αφηρημένη, έχανε συνέχεια πράγματα. Στην αρχή έχανε τα κλειδιά, μετά τα

παπούτσια της, μετά τα βιβλία μας, τα ψώνια από το σούπερ μάρκετ, τα πάντα. Και όταν τα έχανε έφτιαχνε φανουρόπιτα για να τα βρει. Την έψηνε και την άφηνε πάνω στο τραπέζι της κουζίνας για να τη φάει ο Άγιος Φανούριος και να της τα φέρει. Κι εγώ επειδή λαχταρούσα τη ζεστή φανουρόπιτα, σηκωνόμουν τη νύχτα και φρόντιζα να βρίσκω ό,τι έχανε και να της το αφήνω στο τραπέζι. Έτσι η μάνα μου πίστευε ότι το τάμα πετύχαινε, ότι ο Άγιος ευχαριστιότανε με την πίττα και συνέχιζε να ψήνει κι εγώ να τρώω κρυφά. Όσο πιο μεγάλο αυτό που έχανε, τόσο πιο μεγάλη η φανουρόπιτα. Κι εγώ αναγκάστηκα να γίνω εξαιρετικά παρατηρητικός κατέγραφα τα πάντα και δεν μου ξέφευγε καμία λεπτομέρεια. Έτσι έμαθα να παρακολουθώ, να σημειώνω, να μπαίνω στο μυαλό της και να προβλέπω από πριν τι θα μπορούσε να χάσει, πότε θα το χάσει και γιατί. Και το έβρισκα μεευκολία.

ΛΕΩΝ: Εξαιρετικές δεξιότητες για την Αστυνομία.

ΛΕΩΝ: Θυμάμαι τότε που έχασε τον αδελφό μου μαζί με το καροτσάκι του. Τον είχε πάρει μαζί σε μια βόλτα της και μετά γύρισε χωρίς αυτόν. Έψαξε παντού, αναποδογύρισε το σπίτι, σήκωσε όλη τη γειτονιά, η Αστυνομία έψαχνε όλη μέρα. Και το βράδυ έψησε μια φανουρόπιτα ίσα το μπόι του, νοστιμότατη.

ΛΕΩΝ: Κι εσείς βρήκατε τον αδερφό σας;

ΛΕΟ: Μα φυσικά, ήταν εκεί που τον είχα κρύψει. Στο έρημο σπιτάκι του άλσους. Μαζί με το καροτσάκι του.

ΛΕΩΝ: Και έτσι αποφασίσατε να γίνετε αστυνομικός;

ΛΕΟ: Βεβαίως, ήταν το επόμενο βήμα.

ΛΕΩΝ: Και ακόμη ψάχνετε πράγματα για τη μητέρα σας;

ΛΕΟ: Μπα, η μανούλα μου λίγο αργότερα άρχισε να χάνει το δρόμο για το σπίτι. Μετά έχασε τη μνήμη της, δεν θυμόταν τα ονόματά μας και το δικό της επίσης. Και με τον καιρό έχασε και τη συνταγή της φανουρόπιτας. Έτσι τώρα δεν την αφήνουμε ποτέ μόνη και δεν μπορεί να χάσει οτιδήποτε. Νομίζω ότι της λείπει λίγο αυτό. Να σας πω την αλήθεια κι εμένα μου λείπει λίγο. Γι αυτό όταν πηγαίνω να τη δω, πάντα της δίνω κάτι, συνήθως ένα μπρελόκ, έτσι, για να έχει την πολυτέλεια να το χάσει. Μετά της ψήνω μια φανουρόπιτα και βλέπω ότι με τη μυρωδιά αισθάνεται αμέσως ασφαλής. Και μετά της δίνω το μπρελόκ και βλέπω στα μάτια της τη χαρά που έβλεπα και τότε.

ΛΕΩΝ: Και εκτονώνετε το ερευνητικό σας δαιμόνιο στην αστυνομία.

ΛΕΟ: *(αναστενάζει)* Είναι κι αυτό μια ανακούφιση

(Ξαφνικά ακούγεται κι ένας ακόμη αναστεναγμός ανακούφισης στο

χώρο. Λέων και Λεόν κοιτάνε γύρω -γύρω αλλά αντιλαμβάνονται ότι έρχεται από το πτώμα του Γιολάντου)

ΛΕΟ: Τι ήταν αυτό;

ΛΕΩΝ: Κύριε δόκιμε το πτώμα κουνιέται!

(Ο Γιολάντος κουνιέται περισσότερο. Αρχίζει να ξυπνάει.)

ΛΕΟ: Απίστευτο. Το θύμα πάει να ζωντανέψει.

ΛΕΩΝ: Ω όχι, τι ατυχής τροπή.

ΛΕΟ: Εκεί που ήμασταν στο τσακ να διαλευκάνουμε το φόνο.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: (αρχίζει να τεντώνεται) Μμμμμ.... τι υπέροχος

ύπνος... Αναζωογονητικός... Βαθύς σαν τον ωκεανό...

ΛΕΟ: Είναι όμως ποιητής.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ (παραμιλάει): Αυτοί οι δυο τι είναι; Ψαράδες; Και τι να ψαρεύουν άραγε; Αφού έχει πανσέληνο..

ΛΕΩΝ: Κύριε Γιολάντο είμαστε από την ασφάλεια. Είμαστε εδώ για να ερευνήσουμε τη δολοφονία σας.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Δολοφονία; Δολοφονήθηκα λοιπόν... Τέτοια επιτυχία!

ΛΕΟ: Ναι σε λίγο θα σας πούμε ποιος το έκανε.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Α, μα είναι υπέροχο να γνωρίζει κανείς τις

λεπτομέρειες του θανάτου του. Αλλά... μια στιγμή. Συγνώμη κύριε, εσείς με το καρό.

ΛΕΩΝ: Μην με ενοχλείτε σας παρακαλώ εν ώρα υπηρεσίας.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Μα ναι, μου 'ρχονται όλα στο μυαλό μου καθαρά.

ΛΕΟ: Μα δεν μας ενδιαφέρει. Καθίστε λίγο ήσυχος.

(Λέων και Λεό έχουν πάρει τους μεγεθυντικούς φακούς και κοιτάζουν γύρω- γύρω)

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Είναι αυτή η στιγμή διαύγειας του καλλιτέχνη. Είναι η στιγμή της αποκάλυψης. Μα πρέπει να τη μοιραστώ!

ΛΕΩΝ: Κύριε Γιολάντο, σας επαναλαμβάνω ότι έχουμε πολύ σημαντικότερες ασχολίες που σας αφορούν. Εξιχνιάζουμε τη δολοφονία σας!

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Τι αστείοι τύποι. Τη δολοφονία μου λένε. Αφού...

ΛΕΟ: Όχι, μην μας πείτε τίποτα. Θέλουμε να το βρούμε μόνοι μας.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Μα εγώ...

ΛΕΩΝ: Σιωπή!

(Ο ΛΕΟ του κλείνει το στόμα)

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: *(προσπαθεί να μιλήσει)* Μα οι λουκουμάδες... το κινίνο...

Το βιβλίο μου...

ΛΕΟ: Δεν προλάβαμε να το διαβάσουμε.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: *(πνιχτά)* Το μπλε...

ΛΕΟ: Το μπλε...

ΛΕΩΝ: Ε σκασμός πια!

(Ο Λέων παίρνει το βιβλίο από το πάτωμα και του δίνει μια στο κεφάλι. Ο Γιολάντος πέφτει ξερός στην πολυθρόνα στην ίδια στάση ακριβώς που ήταν πριν.)

Μα τι πολυλογία... Ποτέ μου δεν μπορούσα να με διακόπτουν. Οι διακοπές μου γυρίζουν το μυαλό, με αποσυντονίζουν. Κάθε είδους διακοπές. Ακόμα και οι καλοκαιρινές. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται να εξιχνιάσουμε λεπτές υποθέσεις όπως αυτή εδώ. Ξέρετε κύριε δόκιμε, εγώ θα ήμουν Επιθεωρητής τώρα στη θέση του Πισκουλέρο. Με είχε καλέσει ο ίδιος ο Διοικητής της Αστυνομίας για συνέντευξη. Είχε διαβάσει το φάκελό μου προσεκτικά και δήλωσε ότι είναι εντυπωσιασμένος από τη δουλειά μου. Ενθουσιασμένος θα έλεγα. Μου ζήτησε να του μιλήσω για την πιο δύσκολη υπόθεση με την οποία είχα ασχοληθεί και άρχισα να του περιγράφω την υπόθεση Πανίνο που, εάν δεν έχετε ακούσει, εξιχνίασα ολόκληρη μόνος μου.

ΛΕΟ: Το εμπόριο φράουλας λέτε;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Το εμπόριο φράουλας ήταν τα μάτια του κόσμου.

Όμως ο Πανίνο μαζί με κάθε φορτίο φράουλας διακινούσε και ένα σημαντικό φορτίο οπλισμού. Δεν φαινόταν πουθενά γιατί

πλαστογραφούσε τα παραστατικά της αποστολής. Μέχρι που έπεσε στα χέρια μου το αρχείο πελατών και κάθισα και τα διασταύρωσα με τα τιμολόγια. Ένα-ένα τα ονόματα και αλφαβητικά. Αμπαζής, Αμπρόσιο, Αναστασιάδης, Αντονίνι, Απέλια, Αρούμπα, Ατσέντιο.. Βιντσέντο, Βεΐδης, Βονάτης, Βοναπάρτης, Βουλτέρης, Βουλανδρός. Γάψας, Γελίδης, Γέρακας, Γουλόνης, Γουμένιος, Γρανάζης, Γράφτας... 164 δελτία αποστολής την εβδομάδα επί ένα χρόνο, κάθε ένα είχε κάποιες ομοιότητες με το προηγούμενο και κάποιες διαφορές με το επόμενο. Ο Αμπαζής για παράδειγμα λάμβανε φράουλες κάθε Δευτέρα στις 3.00 το πρωί, ενώ ο Αμπρόσιο κάθε Τρίτη στις 6.15. Ο Αναστασιάδης κάθε Παρασκευή στις 8.20. Κι αυτό συνέβαινε την ίδια μέρα κάθε εβδομάδα. Σε κάποια σημεία όμως αυτή επανάληψη διακόπτονταν. Κι εμένα όπως σας είπα οι διακοπές με ενοχλούν. Κι έτσι κάθισα και έλεγξα 8.528 αποστολές μία προς μία για να βρω το πρόβλημα και το πρόβλημα ήταν ότι κάποιο δεν λάμβαναν φράουλες αλλά χειροβομβίδες που καθυστερούσαν την παράδοση λόγω του ευαίσθητου φορτίου κι έτσι αλλοίωναν τη συνέχεια των εγγραφών. Καταλαβαίνετε κύριε δόκιμε ότι για να γίνει κατανοητή η επιμέλεια και η λεπτομέρεια της δουλειάς μου, ήταν απαραίτητο να αναφέρω στον κύριο Διοικητή

όλα τα στοιχεία που έβρισκα σε κάθε αρχείο, μέχρι να φτάσω σ' αυτό του Χαβιέρο, που ήταν κατάφορα πλαστό. Αλλά πώς θα καταλάβαινε ο κύριος Διοικητής την ευφυΐα μου εάν αν δεν άκουγε ολόκληρη την πορεία της απόδειξης, τη λογική της πλαστογραφίας, την ουσία, θα έλεγα, της υπόθεσης.

ΛΕΟ: Φυσικά.

ΛΕΩΝ: Ο κύριος Διοικητής όμως ήταν εκνευριστικά ανυπόμονος όπως πάντα και διέκοπτε κάθε τρεις και λίγο την αφήγηση, την οποία ο ίδιος την είχε ζητήσει. Με διέκοψε όταν διέτρεχα το Βήτα λέγοντας «Και το αρχείο Χαβιέρο;». Κατάφερα να τελειώσω μετά βίας το γράμμα Γάμμα και επέμενε «Μα πείτε μου επιτέλους για το αρχείο του Χαβιέρο» και μετά γύρω στο Έψιλον «Μα τέλος πάντων φτάστε στο Χι παρακαλώ, χάνουμε χρόνο».

ΛΕΟ: Γραφειοκράτες.

ΛΕΩΝ: Προσπάθησα να του εξηγήσω, προσπάθησα να συνεχίσω τη σειρά γιατί ήξερα ότι όταν έφτανα στο Χι θα καταλάβαινε. Όμως έχασα τη σειρά κάπου ανάμεσα στο Κάπα και το Λάμδα. Δεν άντεξα...«Ακούστε κύριε Διοικητά», του λέω, «εάν επεδείκνυα στην υπόθεση αυτή την έλλειψη υπομονής και προσοχής που επιδεικνύετε εσείς αυτή τη στιγμή, τώρα ο Πανίνο θα ήταν στη

Βραζιλία, ο Χαβιέρο στην Κολομβία και εσείς θα γλείφατε τον κώλο του Υπουργού για να σας κρατήσει σε αυτή τη θέση».

ΛΕΟ: Χαρτογιακάδες.

ΛΕΩΝ: Και αν δεν ήταν η γυναίκα του που ήξερε τη γυναίκα μου από τα μαθήματα διαλογισμού, πολύ αμφιβάλλω αν θα ήμουν εδώ τώρα να εξιχνιάζουμε την υπόθεση.

ΛΕΟ: Ευτυχώς όλα πήγαν καλά. Τι να την κάνετε τη θέση του Επιθεωρητή;

ΛΕΩΝ: Έτσι λέω κι εγώ κύριε δόκιμε, χίλιες φορές να είμαι στο πεδίο, στην πραγματική ζωή, παρά να μιλάω σε κανάλια, να υπηρετώ Εισαγγελείς και να συμπληρώνω χαρτούρα. Αυτοί οι άνθρωποι είναι άχρηστοι, εμποδίζουν την έρευνά μας, θέλουν συμπεράσματα χωρίς αποδείξεις, ενώ οι αποδείξεις είναι θέμα ψυχραιμίας, αναμονής, κατάλληλης στιγμής και ενδεδειγμένης εξέτασης των στοιχείων. Γι αυτό σας λέω... που είχαμε μείνει;

ΛΕΟ: (ψάχνει το σημειωματάριο και διαβάζει) Ο δολοφόνος είναι κάποιος υπεράνω υποψίας. Από τους συνήθεις ύποπτους. Αλλά δε θα μας ξεφύγει.)

ΛΕΩΝ: Και καθόλου φιλότεχνος.

ΛΕΟ: Και κάπως ανίκανος αν μου επιτρέπετε να προσθέσω.

ΛΕΩΝ: Δε νομίζω ότι χρειάζεται να συζητήσουμε άλλο. Εδώ τα στοιχεία καταδεικνύουν...

ΛΕΟ: Βγάζουν μάτι θα έλεγα.

ΛΕΩΝ: Έναν και μοναδικό ύποπτο.

ΛΕΟ: Αποφασιστικός... νευρικός... καθόλου φιλότεχνος...

ΛΕΩΝ: Και απών.

ΛΕΟ: (με θαυμασμό) Είναι απίστευτο το πώς ταιριάζει στο προφίλ.

ΛΕΩΝ: Όχι που θα μας ξέφευγε.

ΛΕΟ: Λύστε μου μόνο μια απορία κύριε αστυνόμε.. Για ποιο λόγο μπορεί να το έκανε αυτό;

ΛΕΩΝ: Αγαπητέ μου, ποτέ μην υποτιμάτε την ανάγκη του ανθρώπου να ευτυχήσει.

(Μπαίνει μέσα ο Πισκουλέρο με πολύ σπουδαίο ύφος και μεγάλη χαρά μονολογώντας.)

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Εντάξει. Τους τα είπα όλα τέλεια. Από τα χείλη μου κρεμότανε. Έχω όμως και τον τρόπο να τα λέω... είναι θέμα κλίσης.

Να μπορείς να πείσεις. Ναι, ναι... τελικά είναι καθαρά θέμα

ανθρώπου... (τους βλέπει) Πάντα μου άρεσε να μιλάω δημοσίως.

Από τότε δηλαδή που στο δημοτικό είχα κερδίσει το βραβείο

απαγγελίας την ημέρα του Περιβάλλοντος. Τότε βέβαια φοβόμουν,

έτρεμα όταν ανέβαινα να απαγγείλω εκείνο το απαίσιο ποίημα και νόμιζα ότι δεν θα μπορέσω να το κάνω. Αλλά εκείνη τη στιγμή, είδα να με κοιτάει η Ρόζα από την Πέμπτη. Ήταν πολύ όμορφη η Ρόζα, ξανθιά, με ένα μάτι πράσινο και ένα μάτι γαλάζιο, πράσινο το αριστερό, γαλάζιο το δεξί. Λέγαμε τότε ότι αν τη δεις να σε κοιτάει με το πράσινο τότε είναι γούρι, αν τη δεις να σε κοιτάει με το γαλάζιο είναι γρουσουζιά. Γι αυτό και πάντα η Ρόζα είχε όλα τα παιδιά στα αριστερά της και ένα μεγάλο κενό στα δεξιά της. Εγώ ήμουν ο μόνος που πήγαινα κι από δεξιά προσπαθώντας πάντα να αποφύγω το μάτι της, γι αυτό και με συμπαθούσε πολύ. Την ώρα όμως που ήμουν ανεβασμένος στην εξέδρα με το μικρόφωνο μπροστά μου και είδα τη Ρόζα να με κοιτάει από το δεξί της προφίλ, άρχισε να με λούζει κρύος ιδρώτας. Παρακαλούσα να στρίψει το κεφάλι να δω το πράσινό της μάτι, όμως αυτή συνέχισε να με κοιτάει λοξά με το γαλάζιο, θαρρείς και ήθελε να με δοκιμάσει. Περίμεναν όλοι να αρχίσω όμως εγώ κοιτούσα τη Ρόζα. Και όσο την κοιτούσα, το γαλάζιο της μάτι άρχισε να μου φαίνεται τόσο όμορφο, πιο γαλάζιο από τον ουρανό, πιο απέραντο από τη θάλασσα. Θαμπώθηκα. Πρέπει να ήμουν ο μόνος μαθητής που την είχε κοιτάξει τόσο πολύ σ' αυτό το μάτι. Κι αυτή μάλλον συγκινήθηκε

γιατί έβαλε το χέρι στο στόμα της και μου έστειλε με την παλάμη της ένα φιλί. Και τότε ξαφνικά κατάλαβα ότι δεν είχε καμία σημασία τι θα πω σ' αυτό το μικρόφωνο που ήταν μπροστά μου, σημασία είχε ότι ήμουν γενναίος και ότι η Ρόζα Ρόουζ μ'αγαπούσε. Και είπα το ηλίθιο ποίημα χωρίς ίχνος άγχους, κέρδισα το διαγωνισμό και εκείνη τη μέρα ήμουν πραγματικά ευτυχισμένος. Από τότε, όταν βρίσκομαι μπροστά σε μικρόφωνο, τη νιώθω να με κοιτάει με το γαλάζιο της το μάτι και να μου στέλνει εκείνο το φιλί, που κανένα άλλο φιλί δεν μπόρεσε ποτέ να το φτάσει. Έτσι παίρνω φόρα και τα λέω όλα όπως πρέπει να ειπωθούν. Δεν φοβάμαι κανέναν κακοποιό και κυρίως κανένα μικρόφωνο. Σήμερα τους μάγεψα πραγματικά. Έπρεπε να δείτε πώς το έθεσα το ζήτημα για το οικονομικό έγκλημα που συντάραξε την πόλη μας. Τις σπείρες που δρουν σε σπίτια της καλής κοινωνίας. Βεβαίως πρέπει σύντομα να επανέλθουμε με νέα στοιχεία.

ΛΕΩΝ: Υποπτο.

ΛΕΟ: Θα το σημειώσω.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Σημειώστε το. Είχαμε καμιά πρόοδο;

ΛΕΩΝ: Κύριε επιθεωρητά μετά από ενδελεχή έρευνα των στοιχείων και με βάση τα στατιστικά και εμπειρικά εργαλεία που διαθέτουμε...

ΛΕΟ: ...παρότι μάλιστα δεν πληρωνόμαστε από την υπηρεσία ως εμπειρογνώμονες...

ΛΕΩΝ: ...έχουμε την τιμή να σας αναγγείλουμε ότι έχουμε καταλήξει σε δράστη.

ΛΕΟ: Και μάλιστα ύποπτο.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Α, μπα! Ύποπτο ε; Ποιος είναι;

ΛΕΩΝ: Εσείς κύριε Επιθεωρητά.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Εγώ;

ΛΕΟ: Ακριβώς.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Και από πού παρακαλώ προκύπτει αυτό;

ΛΕΩΝ: Από ποικίλες ενδείξεις και αποδείξεις.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Μα πώς έγινε τώρα αυτό;

ΛΕΟ: Εσείς το κάνατε, εμάς ρωτάτε;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Είστε τελείως άχρηστοι και οι δύο. Αρνούμαι τα πάντα και σας υποβιβάζω αμφότερου.

ΛΕΩΝ: Γιατί έχετε να μας προτείνετε κάτι άλλο; Έναν άλλο ύποπτο ίσως;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: (παύση) Τον κύριο Λεό ίσως;

ΛΕΩΝ: Αποκλείεται. Είναι δόκιμος. Δεν το δέχομαι.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Μήπως δεν το δέχεστε γιατί ξέρετε ότι εσείς είστε ο

πραγματικός δολοφόνος;

ΛΕΟ: Δε νομίζω. Νευρικός... Αποφασιστικός... Καθόλου φιλότεχνος.

Ο μόνος που ταιριάζει στο προφίλ είστε εσείς.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Ε, όχι και δεν είμαι φιλότεχνος. Απλά μισώ την κακή τέχνη. Έχω, ας πούμε, αυστηρό κριτήριο.

ΛΕΩΝ: Και ποια είναι η γνώμη σας για τους σύγχρονους συγγραφείς;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Ατάλαντοι, ιδίως οι θεατρικοί.

ΛΕΟ: Σκηνοθέτες; Μουσικούς;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Ψωνάρες.

ΛΕΩΝ: Ζωγράφους;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Κοροϊδεύουν την κοινωνία.

ΛΕΟ: Φωτογράφους; Κινηματογραφιστές;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Δεν είναι καν τέχνη αυτό που κάνουν.

ΛΕΟ: Είδατε;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: (σκέφτεται) Νευρικός... Αποφασιστικός... Λίγο αυστηρός κριτικός τέχνης. Λέτε;

ΛΕΩΝ: Δυστυχώς.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Μα είναι δυνατόν;

ΛΕΩΝ: Ατυχία.

ΛΕΟ: Αλλά είναι και το θέμα της ευτυχίας...

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Λυπάμαι κύριοι, αλλά δεν με έχετε πείσει.

(Εκείνη την ώρα ξυπνάει πάλι ο Γιολάντος)

5.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: *(ζαλισμένος πιάνει το κεφάλι του)* Τι έγινε; νιώθω λίγο περίεργα..

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Επ!

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: Οι ψαράδες.. οι ψαράδες έγιναν τρεις..

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ *(στους αστυνομικούς)*: Μπορείτε να μου το εξηγήσετε αυτό;

ΛΕΟ: Μια μικρή διάσειση, δεν είναι τίποτα.

ΛΕΩΝ: Από ένα χτύπημα στο κεφάλι.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Και πώς χτύπησε στο κεφάλι;

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ *(σηκώνεται και απαγγέλλει)*: «Ντουπ, ντουπ το χτύπημα της πόρτας.. Σλαπ, *(αυτοχαστουκίζεται)* το αέναο χτύπημα της κίβδηλης μοίρας».

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Πω, πω, τέτοια έγραφε;

ΛΕΩΝ: *(διαβάζει το βιβλίο)* Αυτό δεν είναι τίποτα.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: «Σλαπ και ανθισμένα σέπαλα αγριοκερασιάς σκορπίζουν στον αέρα.»

ΛΕΟ: Ανθισμένα τι;

ΛΕΩΝ: Σέπαλα.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Θεέ μου, δεν μπορώ. Κύριε Γιολάντο!

ΛΕΟ: Ε ναι, είναι λίγο μελό.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: (με βλέμμα απλανές) «Άνοιξή μου, άνοιξε την πόρτα στη μοίρα.»

ΛΕΩΝ: Εμένα κοιτάει;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Μπλιαχ. Κύριε Γιολάντο!

ΛΕΩΝ: Η αλήθεια είναι ότι μπορεί να γίνει πολύ ενοχλητικός..

(Μπαίνει μέσα η Μάγδα)

ΜΑΓΔΑ: Κύριε Γιολάντο! Αχ κύριε Γιολάντο! Ζείτε! Ζείτε! Και είστε και σε οίστρο!

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Τι συμβαίνει δεσποινίς; Σας πέρασε η παρεξήγηση;

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: «(Με φωνή γυναίκας) Ποιος είναι; Ποιος είναι; (Με φωνή άντρα) *Destiny* είναι το όνομά μου.»

ΛΕΟ: Τι εννοεί ο ποιητής;

ΜΑΓΔΑ: Εγώ είμαι! Η Μάγδα σας!

ΛΕΩΝ: Προφανώς μιλάει για την αλλοτρίωση.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Ας τον κάνει κάποιος να σκάσει!

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: (Στα φόρτε του με φωνή γυναίκας) «*Destiny, destiny where is your child?*»

ΜΑΓΔΑ: Μα τι λέει;

ΛΕΟ: Ψάχνει το παιδί της μοίρας.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Μα είναι τώρα αυτός στίχος;

ΛΕΟ: Ε πώς, εμένα μου αρέσει.

ΛΕΩΝ: Κι εγώ βρίσκω ότι έχει ένα βάθος.

ΜΑΓΔΑ: Καλέ τι λέτε, έκτακτος είναι.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: *'Where is it? Where? I have to find it! I'll look everywhere...'*

ΛΕΩΝ: Γιατί μιλάει αγγλικά;

ΜΑΓΔΑ: Έτσι κάνει όταν συγχύζεται, μη δίνετε σημασία.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Πόσο θα κρατήσει αυτό το μαρτύριο;

ΜΑΓΔΑ: Μέχρι να του περάσει η έμπνευση.

ΛΕΩΝ: Σύντομα δηλαδή.

ΜΑΓΔΑ: Σε μια δυο ώρες.

ΛΕΟ: Και το δελτίο των εννιά;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Δεν μπορώ, δεν αντέχω άλλο, βασανίζομαι.

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: *«Torture, torturo, βάσανο, βασανίσου αλλά βασάνισε κι εμένα βυσσοδομούσα μοίρα πριν μου δείξεις το παιδί που βυζαίνει.»*

(Χτυπιέται)

ΛΕΟ: Κόλλησε με το παιδί

ΓΙΟΛΑΝΤΟΣ: *«Πού είναι; Δείξε το μου! Πού είναι μοίρα το παιδί σου;*

Το ψάχνω το αναζητώ κάτω απ' το αλεξιβρόχιο» (πιάνει τον Πισκουλέρο και τον ταρακούνα) «Destiny, destiny, show me your child!»

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: (Βγάζει το πιστόλι του και τον πυροβολεί) Πήγαινε να το βρεις ατάλαντε!

(Ο Γιολάντος παραπατάει και πέφτει στο πάτωμα νεκρός ακριβώς στη θέση και στάση που είναι ζωγραφισμένη με κιμωλία 2 μέτρα πιο εκεί από την πολυθρόνα. Ο Πισκουλέρο κάθεται πάνω από το πτώμα. Ο Λέων εμφανίζει ένα μαντήλι και παίρνει με αυτό το πιστόλι από τον Πισκουλέρο.)

ΛΕΩΝ: Είδατε;

ΜΑΓΔΑ: Ναι, είδατε που δεν ήμουν εγώ;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ Απίστευτο. Εύγε κύριοι! Είχατε απόλυτο δίκιο.

ΛΕΟ: Ε, δεν κολλάμε και μπρίκια.

ΛΕΩΝ: Ήταν εύκολη υπόθεση κύριε επιθεωρητά.

ΜΑΓΔΑ: Τον σκότωσε η τέχνη του.

ΛΕΟ: Φαινόταν τον πράγμα από την αρχή.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Όχι, όχι. Πραγματικά με έχετε εντυπωσιάσει.

ΛΕΟ: Υπερβολές. Τη δουλειά μας κάναμε.

ΛΕΩΝ: Κι εσείς ομολογουμένως μας βοηθήσατε πάρα πολύ.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Θα μου επιτρέψετε να επιμείνω! Κύριε δόκιμε, θα

εισηγηθώ να προαχθείτε σε υπαστυνόμο δέλτα. Κι εσάς κύριε
συνάδελφε σε Επιθεωρητή.

ΜΑΓΔΑ: Αχ, μπράβο.

ΛΕΟ: Μας κολακεύετε.

(Δίνουν όλοι μεταξύ τους συγχαρητήρια και αγκαλιές)

ΛΕΩΝ: Δηλαδή εντάξει; Να ψηφίσουμε;

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Τι να πω; Κατά πως ήρθαν τα πράγματα...

ΛΕΟ: Πάμε λοιπόν μια γύρα: Ποιος ψηφίζει Πισκουλέρο;

(Σηκώνουν τα χέρια Λεό, Λέων και Μάγδα. Μετράει τα χέρια) Χμ,

Πισκουλέρο ένα, Πισκουλέρο δύο, τρία...

ΜΑΓΔΑ: *(στον Πισκουλέρο)* Εσείς; Μα, μη διστάζετε, η δουλειά σας
είναι.

ΛΕΟ: Σκεφτείτε πόσες συνεντεύξεις θα δώσετε! Πόσα ρεπορτάζ θα
γεμίσετε. Ως και αφιέρωμα θα σας κάνουν!

ΛΕΩΝ: Και πριν και αφού αθωωθείτε.

ΛΕΟ: Ε ναι, δεν βρέθηκε δα και DNA.

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Η αλήθεια είναι ότι χρειάζομαι μια αλλαγή.

ΛΕΟ: Και θα γυρίσετε δομύτερος να καταπολεμήσετε το έγκλημα.

ΛΕΩΝ: Και την κακή τέχνη.

ΜΑΓΔΑ: Και να φάτε λουκουμάδες.

(Ο Πισκουλέρο σηκώνει το χέρι)

ΛΕΟ: Είναι ο Πισκουλέρο!

(Χειροκροτούν όλοι)

ΠΙΣΚΟΥΛΕΡΟ: Πάρα πολύ ενδιαφέρον... Ουφ... και τώρα...

(χτενίζεται και κοιτιέται στον καθρέπτη) αφήστε με να αυτοσυγκεντρωθώ. Πρέπει να το αναγγείλω στα κανάλια που καρδοκούν.

ΛΕΩΝ: Πράξτε κατά το δοκούν.

(Σκοτάδι)